

La diada mallorquina fou una creació de Maria Antònia Munar, ara fa dotze anys, quan presidí el Consell de Mallorca (1995-2007). Cada any, el discurs oficial que feia en tan solemne ocasió servia per a inaugurar el curs polític i tots els periodistes l'esperaven amb interès morbós per a interpretar les intencions d'UM –sempre frontissa– amb relació als seus socis circumstancials, fos el PP o l'esquerra. La nova presidenta del Consell d'ençà de l'any passat, Francina Armengol, del PSIB-PSOE, no té res a veure amb Munar, però ha dotat el seu discurs de la diada d'un pes polític que aixeca tant d'interès mediàtic com els de Munar, o més.

El discurs. En la intervenció d'Armengol es destacaren tres eixos. Pri-

Armengol es referma

El discurs de Francina Armengol a la diada de Mallorca serví perquè la presidenta del Consell adquirís perfil polític propi.

mer, la corrupció. Segon, l'economia. I tercer, el finançament. Lluny de paraules de conveniència –que tan sovintegen en els discursos institucionals dels polítics–, la socialista es mostrà vehement en tots tres punts.

Respecte a la corrupció, exigí de “ser implacables contra els corruptes. La credibilitat de la política l'assolirem si

els partits fan una labor de control exhaustiu dels seus militants i càrrecs públics. Els polítics són iguals que qualsevol ciutadà. I als que delinqueixen se'ls ha de tractar igual com es tracta un altre ciutadà que delinqueix. Els polítics corruptes han de ser separats de la política, investigats i jutjats. I no han de trobar empara ni aixopluc en els

La presidenta del Consell de Mallorca, Francina Armengol, en pronunciar el seu discurs durant la diada de Mallorca, el dia 12 de setembre.

Els guardonats enguany

En ocasió de la diada, el Consell de Mallorca atorga les Medalles d'Or de la institució, a més dels premis Jaume II a persones i entitats que durant l'any anterior han excel·lit en alguna activitat que hagi enfortit el prestigi de Mallorca, sigui internament o externament, o bé als qui han merescut un reconeixement –per qualsevol motiu– per part de la institució insular.

Les Medalles d'Or correspongueren enguany al cor de la Fundació Teatre Principal, a l'Editorial Moll, a l'actor Simó Andreu i, a títol pòstum, al pintor Dionís Bennàssar, al gastrònom Joan Oliver i a l'actor teatral Joan Valls.

Els premis Jaume II recaigueren en el filòsof Sebastià Trias –a títol pòstum–, el Club Bàsquet Joventut Mariana, a la ciclista Marga Fullana, a l'autor de còmic Francesc Capdevila, *Max*, a la monitora d'esplai Aina Maria Vadell, a l'Associació La Sonrisa Mèdica, als mallorquins demòcrates detinguts pel règim de Franco a la famosa batuda de l'any 1948, a l'historiador Josep Estelrich, al neuròleg Antoni Rossinyol, a la Plataforma Balear per a la Defensa dels Animals, i a l'entrenador de tennis Antoni Nadal –oncle i entrenador de Rafel Nadal.

Francina Armengol juntament amb els guardonats durant la diada de Mallorca.

seus partits.” Amb un to de seriositat i d'autocrítica poc habitual en aquests casos, Armengol reconegué que “els polítics no hem estat a l'alçada” que n'esperaven els ciutadans, als quals “hem donat motius de desafecció”, perquè “les actuacions il·lícites d'uns pocs ens acaben embrutant a tots els altres per igual”. Adreçant-se al nombrós públic, format sobretot per polítics de totes les formacions amb representació institucional, la presidenta del Consell de Mallorca instà que tots assumesquin la necessitat d'una “regeneració ètica” per evitar la creença popular que “no hi ha voluntat d'actuar contra les males pràctiques” dels corruptes. Només així es podrà, a parer seu, recobrar la confiança dels ciutadans en una activitat, la política, que “és l'ànima de la

democràcia” i que “no és perversa” per si mateixa, perquè “no tots els polítics som iguals, ni la corrupció hi està massivament instal·lada”.

Juntament amb la reivindicació cultural i lingüística de l'essència mallorquina —“estem moralment obligats a defensar el català”—, Armengol destacà que en aquests moments de crisi econòmica cal cercar no únicament solucions transitòries o conjunturals, sinó quelcom més profund. “Ara s'imposa un canvi de model”, amb la participació de tothom —polítics, ciutadans, patronals, sindicats...— per a recuperar a Mallorca “el seny i la prudència” a fi de poder créixer d'una manera més adequada. Tot i reconèixer que “ni el Consell ni cap altra institució no té solucions miraculoses”, per la part que li

toca es comprometé que el Consell “no retallarà cap prestació social, ja que garantir els drets socials de les persones és per damunt de tot”.

Sobre la reforma futura del finançament autonòmic, Armengol fou implícitament crítica amb els aires gens optimistes que arriben de Madrid. “Hem d'intentar trobar les millors solucions a la situació actual” sempre “defensant els interessos de les illes Balears” per poder obtenir “el que és just i ens correspon”. Segons la presidenta mallorquina, “les Illes són solidàries amb el conjunt d'Espanya, però també tenen unes necessitats específiques que requereixen un finançament adequat”.

Miquel Payeras

